

Михаил Вешим:

КОМФОРТ

Сетерът имаше умни кафяви очи.

Инженер Пенев го подмами със смядовска луканка и го пипна за врата. Пъхна го в конопен чувал, прибави няколко камъка и го понесе към реката. Сетерът потъна с жалостив, протяжен вой.

После Пенев даде знак на жена си. Тя изпълзя от храстите, като придържаше надрелия си корем. Беше в седмия месец.

- Това е жилището, за което ти говорих! - каза Пенев и посочи кучешката къща. - Удобна е за живеене!

Къщата беше комфортна. Младото семейство даже в сънищата си не бе мечтало за подобен лукс - спалня, трапезария и сервизни помещения. Е, имаше и неудобства - таваните бяха скосени, а казанчето в тоалетната течеше... Но това не беше съществено. Същественото беше, че семейство Пенев вече имаха самостоятелно жилище.

Кучешката къща се намираше в живописна местност. Въздухът ухаеше на горски треви, а долу в дерето ромолеше река.

- Горкото куче! - разчувства се Пенева. - Кой ли е господарят му?

- Едва ли е случаен човек... Щом като е осигурил на кучето си такъв комфорт! - отвърна мъжът ѝ и добави: - Настаняваме се тук, докато ни разкрият... Дано успеем да отгледаме детето на това чисто и хигиенично място.

На другата сутрин пред вратата им спря луксозен автомобил. Пенев и скочиха уплашени и сънени от леглото. От лимузината слезе шофьорът и остави съдове с храна.

Храната беше превъзходна. Скъпи филета, наденици и луканки, купени от деликатесен магазин.

- Сякаш Господ се грижи за нас! - каза Пенева и вдигна очи към небето.

- Храната е предназначена за кучето... - уточни мъжът ѝ. - Ще му изяждаме порциона и ще харчим по-малко, за да спестяваме за памперси.

Така заживяха в кучешкия имот и дълго време

Mihail Vešim:

ÖSSZKOMFORT

A szetternek okos barna szemei voltak.

Penev mérnök úr téliszálímival magához csalta és nyakon ragadta. Jutazsákba dugta, mellétett néhány terméskövet és a folyóhoz vitte. A szetter panaszos vonítással merült el.

Ekkor Penev jelt adott feleségének. Az előmászott a harasztból, kezével tartva pocakját. A hetedik hónapban volt.

- Ez az a ház, amiről beszéltem! - mondta Penev, és a kutya házára mutatott. - Kényelmesen ellakhatunk benne!

A ház összkomfortos volt. A fiatal házaspár álmodni sem mert volna ilyen luxusról - hálószoza, ebédlő, minden, ami kell. Volt néhány hiányosság is - a tetőn elmozdult pár cserép és a fürdőszobában csöpögött a bojler. De nem ez volt a lényeg. A lényeg az volt, hogy Penevék végre saját családi házban laktak.

A kutyaház festői környezetben épült. A levegő hegyi füvektől illatozott, lent a völgyben pedig patak csobogott.

- Szegény kutya! - sajnálkozott Penevné. - Vajon ki a gazdája?

- Biztos nem akar ki... Ha már a kutyájának is ilyen kényelmet tudott biztosítani - válaszolt a férje, majd hozzátette: - Ellakunk itt, amíg ki nem lakoltatnak... Tiszta, egészséges helye lesz a gyerekeknek.

A következő reggel nagy luxusautó állt meg a ház előtt. Penevék ijedten ugrottak ki az ágyból. A luxusautóból sofőr lépett ki, és ételekkel teli tálakat tett a bejárat elé.

Finom ételeket hozott. Őzpecsenyét, importsonkát, libamájat.

- Ó, isteni gondviselés! - sóhajtott Penevné, és az égre emelte szemét.

- A kutyának hozták... - pontosította a férje. - Megesszük, ami jól esik, és félreteszünk egy kicsit a kelengyére.

Így éltek a kutyaházban, ahol hosszú ideig senki sem háborgatta őket. Boldogok voltak,

никой не ги обезпокои. Бяха щастливи и чакаха появата на бебето.

Но една сутрин...

- Балкан! Балкан! - изкънтя в двора сериозен мъжки глас.

Пенев се показа навън. Една твърда ръка му надяна каишка. Качиха го в черен джип и го откараха нанякъде.

Пенева видя всичко през прозореца. Уплаши се. Но не посмя да извика.

Мъжът ѝ се върна късно вечерта. Бил на лов. Гонил дивеч. Добре се представил, почесали го зад ушите и го предупредили, че другата неделя пак ще минат да го вземат.

За другата неделя Пенев си набави кафяв ловен костюм от шлиферен плат. Джипът го взе преди изгрев слънце и го върна късно след залеза.

Така тръгна животът. Пенев се ширеха в кучешката къща необезпокоявани, бебето се роди нормално и здраво, а единс-веното задължение на Пенев бе да ходи на лов веднъж седмично. От ловните излети той не се връщаше с празни ръце. Често носеше въщи солидно парче сърнешко, рибица от глиган, заек или по някоя яребица.

Въпреки добрия жизнен стандарт, един ден жена му избяга. Беше оставила бележка на кухненската маса: „Скъпи, омръзна ми такъв кучешки живот! Вземам и детето! Чао!"

Пенев остана сам. Прекарваше времето си изтегнат на слънце пред къщичката. Четеше списание, гледаше телевизия или лениво гложгаше кокал.

В един душен летен следобед пред носа му се появи парче смядовска луканка. Той я подуши и без апетит я ухапа. В тоя момент две яки ръце го сграбхи за врата, набутаха го в чувал заедно с няколко камъка.

Преди ръцете да завържат чувала, Пенев мярна зад храстите силуетите на едно многодетно семейство.

А докато потъваше в реката, до ушите му достигаха радостни викове. Многодетното семейство се радваше на самостоятелното си и комфортно жилище.

és várták a babát.

Egy reggel azonban...

– Balkán! Balkán! – harsant az udvaron egy komoly férfihang.

Penev előmerészkedett. Egy határozott kéz nyakörvet és pórázt kötött rá. Fekete dzsipbe ültették és elvitték valahová.

Penevné az egészszet az ablakból nézte. Nagyon megijedt. Sikoltani azonban nem mert.

Férjét este hozták vissza. Vadászaton járt. Vadakat zavart és apportírozott. Jól viselkedett, ezért megvakarták a füle tövét, és mondták neki, hogy a jövő héten is elviszik vadászni.

A következő hétre Penev terepszínű vízálló vadászruhát vett magának. A dzsip napkelte előtt jött érte és késő este hozta vissza.

Így folyt az életük. Berendezkedtek a kutyaházban, nyugodtan éltek, a baba egészségesen megszületett és szépen fejlődött. Csupán Penevnek kellett hetente egyszer vadászatra mennie. Általában nem tért haza üres kézzel. Gyakran hozott haza őzcombot, vaddisznókarajt, nyulat, fácánt.

Szolid polgári életszínvonaluk dacára egy nap elhagyta a felesége. Ezt az üzenetet hagyta a konyhaasztalon: „Elegem van a kutyaéletből, drágám! Viszem a gyereket is! Csao!"

Penev egyedül maradt. A ház kertjében napozással töltötte az idejét. Újságot olvasott, tévét nézett vagy csontot rágcsált.

Egy forró nyári délután hirtelen egy rúd téliszalámi jelent meg az orra előtt.

Megszimatolta és ráharapott, bár nem volt éhes. Ebben a pillanatban két erős kéz nyakon ragadta, jutásákba dugta, és mellétett néhány terméskövet.

Mielőtt bekötötték a zsák száját, Penev egy sokgyermekes családot pillantott meg a harasztban.

Vidám zshivajgást hallott, ahogy merült a folyóba. A sokgyermekes család örült az összkomfortos saját családi háznak.

Превод: Ласло ГАБРИШ,
www.huntrans124.com

Fordította: Gábris László,
www.huntrans124.com